

РЕШЕНИЕ

№ 14578

гр. София, 28.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12616** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145- чл.178 от АПК във вр. чл.215, ал.1 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на "РАДМИ 90" ООД, представлявано от Д. И. Р., срещу заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г. на кмета на Столична община, район „Т.“.

Въвеждат се съображения, че констативен протокол № 50/30.10.2023г. не представлявал индивидуален административен акт по чл.21 АПК, поради което спрямо него чл. 99 АПК се явявал неприложим и издадената на това основание заповед, която го отменя „частично“, била не само незаконосъобразна, но и нищожна. Кметът на район „Т.“ не бил компетентен орган по см. на чл.99 АПК, в чиито правомощия е да отменя протокол по чл.181, ал.3 ЗУТ, а отделно от това на основание чл.5, ал.8 от Наредба № 3/31.07.2023г., решаването на споровете за съставянето на актовете и протоколите в строителството било единствено от компетентността на строителния надзор. Актът е бил издаден и след изтичане на преклузивния срок по чл.102, ал.1 във вр. чл.99, т.1 от АПК.

В мотивната част на заповедта липсвала аргументация, кои са „новите обстоятелства или новите писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство“. Не било ясно и на точно коя страна в производството не са били известни тези обстоятелства/доказателства. Навежда се съображение, че ако органът е считал, че протоколът е издаден в нарушение на изискването за законосъобразност, то тогава заповедта за отмяна е следвало да бъде издадена на основание чл. 99, т. 1 АПК, а не по чл.99, т. 2 АПК. Само в мотивната част на акта / стр. 2, абзац 4/ ответникът се е позовал и на чл.99, т.4 АПК, като по този начин липсвало единство между диспозитив и мотиви. Никъде в заповедта не се

твърдяло да е налице съдебен акт, следователно и чл. 99, т. 4 АПК бил негодно основание за нейното издаване. Допуснати били и съществени процесуални нарушения - липсвал надлежен акт за възобновяване; дружеството не е било уведомено за образуваното производство; неизяснена била фактическата обстановка; диспозитивът имал неясно съдържание.

В проведеното съдебно заседание на 28.03.2025г. жалбоподателят се представлява от адв. Р. Н., която поддържа жалба. В хода на устните състезания моли да бъде отменена или прогласена за нищожна заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г. на кмета на Столична община, район „Т.“. Заявено е също искане за възстановяване на разносните по делото, възлизащи на стойност от 3 050, 00 лева. На 31.03.2025г. по делото са постъпили писмени бележки, в които се обобщават съображенията за основателност на жалбата.

Ответникът – кмет на Столична община, район „Т.“, чрез процесуалния си представител адв. Б. А., оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана и моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

В писмен отговор се посочва, че волеизявлението на кмета на район „Т.“ за свикване на служителите по чл. 223, ал.2 от ЗУТ във връзка с издаването на констативния протокол по чл.181, ал.3 от ЗУТ представлявало административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК. Констативният протокол № 50/30.10.2023г. бил именно удостоверителен административен акт по чл.21, ал.3 ЗУТ, а цитираната от жалбоподателя разпоредба на чл.5, ал.8 от Наредба № 3/31.07.2003г. се отнасяла до спорове, които са свързани с прилагане на нормативната уредба по проектирането и строителството и за спазване на изискванията към строежите, касаещи механично съпротивление и устойчивост, безопасност в случай на пожар, хигиена, здраве и околна среда, достъпност и безопасност при експлоатация, защита от шум, икономия на енергия и топлосъхранение, устойчиво използване на природните ресурси, както и на нормативните актове за опазване на защитените зони, на защитените територии и на другите защитени обекти и на недвижимите културни ценности, намаляване на риска от бедствия и физическа защита на строежите. Доколкото процесният случай не бил от тези категории, а се касаело за наличие на открити нови обстоятелства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса не са могли да бъдат известни, а именно - предходно създадени документи с невярно съдържание, то позоваването на чл.5, ал.8 от Наредбата било неоснователно.

Обективирани в писмо на Софийска районна прокуратура по прокурорска преписка № 39008/2023г., данни за установено в хода на разследването наличие на съставени официални документи, в които са били удостоверени неверни обстоятелства - протоколи образци № 3, № 12 и № 14 по отношение на процесния строеж, представлявали открити нови обстоятелства от съществено значение за издаването на констативен протокол № 50/30.10.2023г., които не са могли да бъдат известни на служителите по чл.223, ал.2 от ЗУТ. Спазен бил и срокът по чл.102, ал.2 във вр. чл.99, т.2 АПК.

Заинтересованите страни- "ТАБСТОН" ООД, представлявано от М. Д. Д., арх. В. М. - началник отдел "УТКРКС" в район "Т." и арх. А. К.- главен специалист в отдел "УТКРКС" в район "Т." не взимат участие в производството по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Видно от разрешение за строеж № 38/15.09.2021г. на главен архитект на район "Т." в полза на възложителя "РАДМИ 90" ООД, представлявано от Д. Р. е било позволено да бъде изграден

строеж „жилищна сграда с подземен гараж“ в ПИ № 68134.1007.2470, УПИ XV-202, кв.47, местност "К. вада" и местност „Ю. парк IV част“, с административен адрес: [населено място], [улица].

С писмо вх. № РТР21-ТД26-1662/16/29.09.2023г. във връзка с издаване на удостоверение по чл.181, ал.2 ЗУТ за обект „жилищна сграда с подземен гараж“ в ПИ № 68134.1007.2470, УПИ XV-202, кв.47, местност "К. вада" и местност „Ю. парк IV част“ са били представени пред ответника следните писмени доказателства:

1. Протокол обр. 2 от 04.07.2022г. за откриване на строителна площадка и определяне на линия и ниво на строежа.
2. Акт обр.3 от 20.12.2022г. за установяване на съответствието на строежа с издадените строителни книжа и за това, че ПУП е приложен по отношение на застрояването.
3. Заверена заповедна книга № 04 - 38 от 04.07.2022г. от инж. М. Д.- управител на „ГАБСТОН“ ООД.
4. Акт обр.7 от 15.07.2022г. до 31.03.2023г. за изпълнена стоманобетонна конструкция.
5. Акт обр. 12 за установяване на всички видове СМР, подлежащи на закриване, удостоверяващ, че са постигнати изискванията на проекта по етажи от 12.04.2023г. до 16.06.2023г.
6. Акт обр. 12 от 10.04.2023г. за изпълнена фуга от кота -2,90м. до $\pm 0,000$ м.
7. Акт обр. 12 от 25.04.2023г. за изпълнена фуга от кота $\pm 0,000$ м. до +2,90м.
8. Акт обр.12 от 09.05.2023г. за изпълнена фуга от кота+2,90м. до +5,80м.
9. Акт обр. 12 от 17.05.2023г. за изпълнена фуга от кота+5,80м. до +8,70м.
10. Акт обр.12 от 29.05.2023г. за изпълнена фуга от кота+8,70м. до +11,60м.
11. Акт обр. 12 от 06.06.2023г. за изпълнена фуга от кота+11,60м. до +14,65м.
12. Акт обр.12 от 14.06.2023г. за изпълнена фуга от кота+14,65м. до кота било.
13. Акт обр. 14 от 03.07.2023г. за приемане на конструкцията.
14. Декларация от инж. М. Д.- управител на „ГАБСТОН“ ООД за изпълнена дилатационна фуга.
15. Декларация от проектанта по част „Конструкции“.
16. Декларация от управителя на „РАДМИ 90“ ООД.

В преписката е налична декларация от управителя на "ГАБСТОН" ООД, от която се установява, че в проектната документация е заложена дилатационна фуга между сградите, изграждащи се в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“, която фуга е изпълнена съгласно одобрената документация, като са съставени актове за скрити работи- образец 12, съгласно Наредба № 3/31.07.2003г. Сградата в УПИ XV-202, кв.47 е изпълнена до етап „груб строеж“ по смисъла на параграф 5, т.46 на Допълнителните разпоредби на ЗУТ, за което са заверени Акт обр. 14 от 20.06.2023г. и Акт обр.14 от 03.07.2023г.

Въз основа на приложените по преписката писмени документи, е бил съставен констативен протокол № 50/30.10.2023г. по чл.181, ал.3 ЗУТ от възложителя, строителният надзор и двама представители на Столична община, район „Т.“, които са извършили проверка на място на строежа „жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV-202, кв.47, ПИ № 68134.1007.2470. След запознаване и с одобрената строителна документация и оглед, е било установено, че строеж: „жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV-202, имот с идентификатор № 68134.1007.2470, кв. 47, м. „К. вада“ и м. „Ю. парк 4 част“, район „Т.“, [населено място] е изпълнен на етап „груб строеж“ по смисъла на §5, т. 46 от ДР на ЗУТ.

Административното производство е приключило с издаването на заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г. от кмета на район „Т.“ в Столична община, с която е отменен констативен

протокол № 50/30.10.2023г. по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ за установяване на етап „груб строеж“ за „жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV- 202, имот № 68134.1007.2470, кв.47, м. „К. вада“ и м. „Ю. парк 4 част“, район „Т.“, с административен адрес: [населено място], [улица] ([улица]), по преписка № РТР21-ТД26-1662-(16), с възложител, строител: „РАДМИ 90“ ООД, и консултант по строителен надзор „ГАБСТОН“ ООД, ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА РАЙОН „Т.“ по реда на чл. 223 от ЗУТ - арх. А. К., заемащ длъжността „главен специалист“ и арх. В. М. - заемащ длъжността началник отдел „УТКРКС“ в СО, район „Т.“, положили подписа си на него под т. 4 и т. 5.

Като мотиви на акта е изложено следното:

След извършени проверка на място и по документи, представени с писмо към вх. № РТР21-ТД26- 1663-[16]/29.09.2023г., както и след дадено писмено указание от прокурор с писмо № 39008/2023г. от 11.11.2024г. на СРП по ДП № 5133МИП-5411/2023г. по описа на СДВР, прокурорска преписка № 39008/2023г. на СРП и по повод изготвена строително-техническа експертиза и приложен снимков материал към нея, се установявало, че при изграждането на обекта по разрешение за строеж № 38/15.09.2021г. са извършвани СМР, подлежащи на закриване (скрити работи) - допуснати са съществени отклонения от одобрените строителни книжа, тъй като не е изпълнена дилатационната фуга между двете сгради и същите са изпълнени като една конструкция и представляват един строеж в два съседни урегулирани поземлени имота.

Налице било съществено нарушение на изискването за законосъобразност на съставения констативен акт № 50/30.10.2023г. по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ за установяване на етап „груб строеж“. Представителите СО, район „Т.“ - арх. А. К., на длъжност „главен специалист“ отдел „УТКРКС“ и арх. В. М., на длъжност началник отдел „УТКРКС“ са били подвеждани и въведени в заблуждение за да положат подписите си върху констативен протокол № 50/30.10.2023г. по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ за установяване на етап „груб строеж“ за „жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV – 202, имот с идентификатор № 68134.1007.2470, чрез представянето на допълнителни документи, на декларации с невярно съдържание във връзка с издаването на удостоверение по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ и на основание на чл. 99, т. 4 от АПК констативен протокол № 50/30.10.2023г. следвало да бъде отменен по отношение на тях.

В процеса е допуснато и прието експертно заключение, изготвено от арх. А. Б., от данните по което се установяват следните релевантни за предмета на спора факти и обстоятелства:

При извършен на 14.03.2025г. оглед на място в [населено място], [улица] вещото лице е констатирало, че сградите в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“ и местност „Ю. парк- IV част“ са изградени с масивни стоманобетонни конструкции, изпълнени по монолитен способ. Състоят се от подземни нива с гаражи, пет надземни нива и терасовиден подпокривен етаж. Сградите се изпълняват едновременно, като към момента на огледа са направени техните конструкции, зидариите и в различна степен довършителни работи. От външния оглед се установявали видими колони и греди в партерния етаж, като в зоната на калканната стена гредите и колоните на двете сгради са разделени с фуга, която е затворена със специален профил. По фасадата във височина фугата между двете сгради не била видима, тъй като е покрита с ламарина, която в зоната на калканите е изпълнена, така че да позволява деформации. В сутерена е видима фугата между сградите, при двете конструкции - колони и греди. По калканната стена на всеки от етажите и в сутерените са изпълнени 10 броя отвора в стоманобетонни стени и 6 броя отвора в тухлени зидарии. От отворите в стоманобетонните елементи са извадени „ядки“, от които се установявало наличие на два стоманобетонни елемента (стени) с дебелина 25 см., разделени с материал, който се използва за топлоизолация с дебелина 10см. От отворите в тухлените зидове нямало извадени цели ядки, тъй като тухлите са решетъчни и са се начупили. През направените

отворите били видими две тухлени стени, разделени с топлоизолация /стиропор/.

При огледа са били премерени размерите на отворите в дълбочина, които са 64 см. при измазаните стени и 60 см. при неизмазаните стени, което съответствало на две калканни стени с дебелина по 25 см. и изолационен материал 10 см., а при измазаните стени и по 2 см. мазилки на всяка от стените. За установяване на наличие на фуга между подовите конструкции (стоманобетонни плочи) непосредствено до пода на последния етаж са били извадени тухли от стената на сградата и през направения отвор се е извършил оглед на разкрития участък. Вещото лице е установило наличие на топлоизолация (стиропор) между плочите на двете сгради. На покрива са изпълнени брандмауери, излизащи над покривната плоча, като фугата между сградите е обработена с хидроизолация и ламарина, която да защитава сградите от проникване на атмосферни води в сградите.

Експертът е формирал заключение, че „жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV-202, ПИ № 68134.1007.2470, кв.47, м. „К. вада“ и м. „Ю. парк- IV част“ е ситуирана на регулационната граница с УПИ V-202, кв. 47, и е в свързано застрояване със сградата в този имот, за която е издадено разрешение за строеж № 37/15.09.2021г. По стените на сградите, разположени на общата вътрешна граница на двата имота не са изпълнени отвори за врати и прозорци, както и стрехи. На място са изградени две сгради, като в зоната на калканите са изпълнени самостоятелни конструкции и външни /калканни/ стени за всяка от тях. При огледа не е установено свързаност или допиране на конструктивните елементи на двете сгради. На база направените 16 отвора в калканните стени, и при плочата на последния етаж на сградите се констатирало, че разстоянието между конструктивните елементи е 10 см., а разстоянието между калканните стени е запълнено с материал, който се използва за топлоизолации. В заключение, двете сгради са изградени със самостоятелни конструкции и стени с осигурена фуга между тях, която по размер отговаря на предвидената в инвестиционния проект.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, притежаващо активна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат пряко от издадения индивидуален административен акт. Оспорен е акт по смисъла на чл.214, т.1 от ЗУТ, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 от ЗУТ. Оспорването на акта не е ограничено със срок на основание чл.149, ал.5 от АПК, а от друга страна не са представени писмени доказателства за датата на връчването му на „РАДМИ 90“ ООД, поради което жалбата за отмяна на заповедта е допустима и при спазване на срока по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът е сезиран с искане да бъде отменена или обявена нищожността на заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г. на кмета на район „Т.“ в Столична община.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да пород и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да

иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това“ /Тълкувателно решение № 3/16.04.2013г. по т. д. № 1/2012г. на ВАС на РБ/.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се формират следните изводи:

1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;
2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление;
3. допуснатите съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта;
4. липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган;
5. при превратно упражняване на власт. Несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.

Не се спори между страните, че констативен протокол № 50/30.10.2023г. по чл.181, ал.3 от ЗУТ не е бил оспорен и е влязъл в законна сила. В съответствие с установената съдебна практика е изводът, че констативният протокол представлява индивидуален административен акт в хипотезата на административна услуга - удостоверяващ факти с правно значение или отказ да се издаде официален документ с правно значение - решение № 4331/24.04.2023г. по дело № 1814/2023г., решение № 11718/31.10.2024г. по дело № 5779/2024г. на ВАС на РБ, II-ро отделение. Индивидуалните административните актове са ползват със стабилитет. С издаването на акта компетентността на административния орган по конкретния въпрос се изчерпва, затова той не може да издаде друг акт по същия въпрос - чл. 27, ал. 2, т. 1 АПК, нито да отмени или измени вече издадения, освен в изрично посочените в закона случаи. Новото волеизявление извън посочените в закона

основания на административния орган е опорочено под формата на нищожност. Заповедта за отмяна на констативен протокол № 50/30.10.2023г. „по отношение на представителите на район „Т.“- арх. А. К. и арх. В. М., положили подписа си на него под № 4 и № 5“ е издадена на основание чл.99, т.1 и т.2 от АПК.

Не е било образувано административно производство по възобновяване, нито по инициатива на органа, нито от страна на жалбоподателя или трети лица, спрямо които административният акт има действие, макар и да не са участвали в него по см. на чл.101 АПК. Съгласно чл.103, ал.2 от АПК „административният орган разглежда искането за възобновяване по реда на глава шеста АПК“. В случая, няма постановен акт, с който да е било извършено възобновяване на производството, а още по-малко да е бил уведомен възложителят „РАДМИ 90“ ООД за това. Разглеждането на искането за възобновяване се прави по специална процедура, регламентирана в глава шеста на АПК и преди да бъде пререшен въпросът по същество следва да е било допуснато изрично възобновяване по реда на глава пета, съгласно чл. 103, ал. 4 от АПК. В настоящия случай такава процедура изобщо не е била открита, а директно е пристъпено към постановяване на **заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г.** от кмета на район „Т.“ в Столична община. Неуведомяването на възложителя съставлява нарушение по чл. 146, т.3 от АПК, което следва да бъде квалифицирано като съществено, защото страната изцяло е била лишена от възможността да участва в производството по издаване на индивидуалния административен акт, да представи доказателства, респ. да направи възражения по събраните такива.

Възобновяването на производството по този ред е допустимо и ако се извърши в преклузивните срокове по чл.102 от АПК. Извършено е съществено нарушение на административнопроизводствените правила от такъв характер, че по същество е отменен влязъл в законна сила административен акт, при липсата на процесуалните основания за това. В хипотезата на чл.99, т.1 АПК, на която се е позовал ответника, възобновяването на производството може да се направи в тримесечен срок от влизането в сила на акта. В конкретния случай, производството е стартирало през м.11.2024г., а тримесечният срок е изтекъл през м.февруари 2024г. След като органът не е упражнил правомощието си до изтичането на регламентирания в чл. 102, ал. 1 АПК срок, се е преклудирало правомощието му да осъществи отмяна на влезлия в сила акт.

В заповедта са изложени мотиви по приложението на чл.99, т.1 АПК, а именно: допуснати съществени нарушения на изискванията за законосъобразност на констативен протокол № 50/30.10.2023г., представляващи отклонение от одобрените строителни книжа, поради липсата на изпълнена дилатационна фуга между сградите, построени в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“ и местност „Ю. парк- IV част“. Няма издаден и влязъл в сила административен акт по чл.224а ЗУТ или чл.225а ЗУТ, с който да е установено, че строежът е реализиран

при съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект по чл. 154, ал. 2 ЗУТ. В протеклото административно производство не са събрани никакви писмени доказателства или други доказателствени средства, в.т.ч. и експертиза, изготвена по реда на чл.49 АПК, от които да се установи, това твърдяно от ответника обстоятелство. Напротив от заключението по настоящото дело на арх. А. Б. се доказва, че в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“ и местност „Ю. парк- IV част“ са изградени две самостоятелни сгради със самостоятелни стоманобетонени скелетни конструкции. Всяка една от сградите се долепя до съседната на общата регулационна граница на имотите с калканни стени, които са без отвори за врати и прозорци и без стрехи. Между двете калканни стени на място е осигурено разстояние – фуга с размер 10 см., каквато е предвидена с всеки от инвестиционните проекти на сградите и разрешения за строеж № 38/15.09.2021г. и № 37/15.09.2021г. на главен архитект на район „Т.“.

В заповедта като правно основание за нейното постановяване е посочена и разпоредбата на чл.99, т.2 АПК, съгласно която „влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен, когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването му, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство“. Ответникът не е мотивирал, кои са новите писмени доказателства, респ. обстоятелства, които са наложили отмяната на констативния протокол по чл.181, ал.3 ЗУТ, като съдът може единствено да предполага, че това е било писмото рег. № РТР24-ДИ11-506/14.11.2024г. на прокурор И. Д. от СРП, относно образуваното ДП № 5411/2023г. по описа на СДВР, пр. преписка № 39008/2023г. по описа на СРП. За да бъде изпълнена хипотезата на чл.99, т.2 АПК, трябва да са открити нови (но съществували към момента на издаване на акта- 30.10.2023г.) обстоятелства и доказателства, които по обективни причини не са могли да бъдат приобщени към доказателствения материал в преписката, което е довело до невъзможност органът да формира в съответствие със закона властническо волеизявление. Изискването е още, тези новооткрити обстоятелства да са съществени, т.е. да са толкова значими и от такова естество, че да обуславят вземането на решение от органа и да определят съдържанието на акта. В конкретния случай, въобще не се касае за нови факти и обстоятелства, които органът не е могъл да съобрази към момента на съставяне на констативния протокол. Напротив, очевидно ответникът се е съобразил с изготвена по досъдебно производство техническа експертиза от инж. Г. А. Г. през м.07.2024г. и м.09.2024г., което доказателство не може да се приеме за ново или новооткрито по смисъла, изяснен по- горе, защото се отнася до новосъздадено писмено доказателство. Извън горното, тази експертиза нито е възложена и приета от органа по правилата на чл.49-чл.50 АПК, нито е извършвана каквато и е да е проверка и преценка на

съдържащите се в нея констатации. Съгласно чл. 39, ал.2 от АПК „не се допускат доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда, предвидени в този кодекс, или по реда, предвиден в специалните закони“. Доказателства в производството по издаване на индивидуален административен акт могат да бъдат данни, които са установени по реда на АПК / чл.37, ал.1/. Относимите факти и обстоятелствата могат да се установяват включително и посредством заключение на вещо лице, но само в случай, при който е била изпълнена процедурата по неговото назначаване, изготвяне на становище и приемането му от органа, пред който е представено.

Единствено в мотивната част, но не и в титулната част на заповедта, е визирана и разпоредбата на чл.99, т.4 АПК, като е изложено, че „представителите на СО, район „Т.“ - арх. А. К., на длъжност „главен специалист“ отдел „УТКРКС“ и арх. В. М., на длъжност началник отдел „УТКРКС“ са били подведени и въведени в заблуждение за да положат подписите си върху констативен протокол № 50/30.10.2023г. по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ, чрез представянето на допълнителни документи, на декларации с невярно съдържание“. В преписката не се съдържа постановен съдебен акт, с който да е било признато за установено, че конкретен документ е подправен. Не е ясно въобще кой е документът, послужил за издаване на констативен протокол № 50/30.10.2023г., за който ответникът е счел, че е неистински, дали това е например разрешение за строеж № 38/15.09.2021г., актовете образец 12, акт образец 14 за приемане на конструкцията или друг. В настоящото производство съдът няма задължение да предполага какви са били действителните съображения на административния орган, които са го аргументирали, че следва да отмени частично акта по чл.181, ал.3 ЗУТ, който е бил благоприятен за оспорващата страна и който е породил правни последици. В тази връзка, ответникът задължително е следвало да обоснове своето решение с факти и обстоятелства, сочещи евентуално на това, че е допуснато някакво закононарушение, което да е установено по предвидените в закона способи и ред.

При издаването на заповедта не са спазени принципите за яснота, последователност и предвидимост в действията на администрацията- чл.13 АПК, като част от базисните общовалидни принципи на правната сигурност и оправданите правни очаквания, които обстоятелства обуславят извод за нищожност на атакувания административен акт. Принципът на правна сигурност цели да се осигури предвидимост на правните положения и отношения, като е от особена важност, органите да зачитат неизменяемостта на приетите от тях актове, от които субектите са придобили права, като могат да променят/отменят тези актове само при стриктно съблюдаване на въведените в законодателството правила.

В заключение, съдът формира извод, че волеизявлението на кмета на район „Т.“, обективизирано в **заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г.** е недействително, опорочено е под формата на нищожност, защото е изведено при

много съществено нарушение на закона, а именно: отменен е влязъл в законна сила административен акт при липсата на процесуалноправните и материалноправните основания за това, регламентирани в нормите на чл.99-чл.106 АПК. Допуснато е и неспазване изискването за форма по см. на чл.59, ал.2, т.4 АПК, защото не са посочени мотиви, които да изпълнят съдържателно сочените основания за отмяна по чл.99, т.1, т.2 и т.4 АПК. При анализ поотделно и в съвкупност на приетия доказателствен материал и прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът не установи изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при издаването на заповедта, за да настъпят разпоредените с нея правни последици. При този изход на спора в полза на „РАДМИ 90“ ООД следва да бъдат възстановени направените в процеса разноски, които възлизат в размер на сумата от 550, 00 /петстотин и петдесет/ лева и представляват заплатена държавна такса и възнаграждение за работа на вещото лице. От дружеството е поискано и възстановяване на сумата от 2 500, 00 /две хиляди и петстотин/ лева - адвокатски хонорар, за осъществената от адв. Р. Н. правна помощ и защита, съгласно договор № 124984/10.12.2024г. Предвид направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено на адв. Р. Н., съдът след като съобрази и мотивите на Решение по дело № С-438/22 на СЕС, фактическата и правна сложност на спора, приема, че този размер от 2 500, 00 /две хиляди и петстотин/ лева е справедлив и обоснован по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран, на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на **заповед № РТР24-РД56-382/26.11.2024г.** на кмета на Столична община, район „Т.“, по жалбата на "РАДМИ 90" ООД, представлявано от Д. И. Р..

ОСЪЖДА Столична община, район „Т.“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на „РАДМИ 90“ ООД, представлявано от Д. И. Р., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица], вход „Офиси“, ет.3, ап.20, сумата от 3 050, 00 /три хиляди и петдесет/ лева на основание чл.143, ал.1 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 -дневен срок, от получаване на

съобщенията до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от акта да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: